

искавъ. Въ туй обстоятелство ще ми повърнешъ властта като Гуапъ, ще отстъпишъ нѣколко челоуѣцы подъ властта ми, и бѣди спокоенъ; азъ ще са погрижъ за другото.

— И тѣй съгласенъ ли си, господарю? приложи Кокко, могъ ли да доведъ тукъ донъ Естевана и пріятеля му за да са споразумѣйте?

— Да, отговори Мандаменто, задоволенъ отъ рѣшеніето на Манофина, я като са обърнъ къмъ него: видишъ, чадо мое, рече му, колко братството и азъ та обычама? До сега неможихмы да намѣримъ другый способенъ да та замѣни. Мѣстото ти е праздно; прійми го прочее за деня на предпріятіето, и Богъ да та просвѣти послѣ, чадо мое, да земешъ едно добро рѣшеніе.

— Отивамъ прочее, рече Кокко, да извѣстѣя донъ Естевана.

— Иди; а ты, Манофина, не ще ли поиграешъ съ серената си?

— Да, безъ сумненіе; рече той, и като улови Кулеверина за рѣка управи са къмъ хорото.

Между туй Кокко, като излѣзе, срѣщнъ въ градната тримата челоуѣцы които преди малко тамъ са ризговаряхъ.

— Сичко е готово, рече имъ; ще стане каквото искате.

— Бѣхъ ви го предказалъ, рече Естеванъ на другаритѣ си, донъ Валеро и донъ Хименеса. И сега смы увѣрени че непременно ще сполучимъ.

— Донъ Естеване, измърмора старецътъ, благоразсѣдихте за полезно да поискате съдѣйствието на тѣзи цигани, добръ; но не разумѣвате полувината на силата си. Ако да имахъ възрастьта ви и красотата ви, само съ една моя дума бѣхъ подвигнълъ сичкыя народъ въ Севиля и развълнувалъ цѣла Испанія.

— Донъ Валере, отговори Естеванъ; въ тѣзи минута приказвате като младъ, послушайте да ви поприказвамъ и